

Čís. 11581.

Rozhodnutí říšskoněmeckých zhodnocovacích míst podle §§ 69 a násl. něm. zhodn. zák. nejsou závazná pro československé soudy a nelze proto vyhověti žalobě o přisouzení úroků ve zlatých markách jen proto, že německé zhodnocovací místo uznalo na zhodnocení podle německého zákona o zhodnocení a že částka uznaná tímto úřadem jako zhodnocení jest podle § 28 téhož zák. sůročitelná.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv II 205/31.)

Žalobu o zaplacení 2.677·50 zlatých marek, jakožto úroků z jistiny 15.000 zlatých marek zamítl procesní soud první stolice pro tentokráte, o d v o l a c í s o u d zamítl žalobu vůbec.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Při rozhodnutí tohoto sporu není se třeba zabývatí úvahami, zda německý úřad zhodnocovací byl příslušný podle § 80 čís. 1 čsl. ex řádu. Dovolatel opřel žalobu o zaplacení úroků z částky 15.000 zlatých marek uznané zhodnocovacím místem uvedeným v žalobě podle německého zákona o zhodnocení jen o rozhodnutí německého zhodnocovacího místa, aniž odůvodnil nárok svůj přednesem, zda tu byly skutečně podmínky zhodnocení. Uvedený skutkový přednes žalobcův neopravňuje proto žalobní nárok vůbec, neboť zdejší soudy nemají skutkový podklad k úvaze, zda žalobce má nárok na zhodnocení své pohledávky, a na úvaze té je závislý i nárok na sporné úroky. Není zákonného předpisu, podle kterého by byla rozhodnutí německých zhodnocovacích míst vydaná podle §§ 69 a násl. německého zákona o zhodnocení závazná pro zdejší soudy, neboť předpis § 75 téhož zákona může, jak vyplývá z věci, vázati jen německé soudy a úřady správní, nikoli však zdejší. Pro zdejší soudy není právního důvodu vyhověti žalobnímu nároku na přisouzení úroků jen proto, že německé zhodnocovací místo uznalo na zhodnocení podle německého zákona o zhodnocení, a že částka uznaná tímto úřadem jako zhodnocení jest podle § 28 téhož zákona zůročitelná. Zákon ten zde neplatí a nemají proto rozhodnutí německých míst zřízených a působících v Německu ve smyslu tohoto zákona právní závaznost pro zdejší soudy. Opak nelze dovoditi ani z vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n., k níž bylo by hleděti v poměru k Německu. Vyhláškou tou uveden byl ve známost rozsah vzájemnosti zaručené předpisy německého civilního soudního řádu o exekuci podle cizozemských exekučních titulů. Ve vyhlášce té jsou vyjmenovány exekuční tituly, jež přicházejí v úvahu pro exekuci v Německé říši, a jest řečeno, že je v tomto rozsahu pokládati vzájemnost za zaručenu, jde-li podle § 79 ex. ř. o exekuce na základě spisů a listin, které byly zřízeny v Německé říši. V tomto sporu nejde však vůbec o exekuci podle německého exekučního titulu, nýbrž žalobce domáhá se rozsudku zdejšího soudu na zaplacení úroků, mimo to však nelze ustanovení této vyhlášky vztahovati ani obdobně na rozhodnutí vydaná podle § 69 zákona o zhod-

nocení, platného teprve od roku 1925, neboť rozhodnutí ta nelze zahrnouti pod exekuční tituly vyjmenované v oné vyhlášce, jež vyšla již v roce 1924. Není proto nárok na zaplacení úrokové částky, opřený jen o rozhodnutí německého zhodnocovacího místa vůbec oprávněn podle zdejších zákonných předpisů, a nebylo třeba zabývat se úvahou o tom, zda odvolací řízení je vadné proto, že nebylo opatřeno vyjádření ministerstva spravedlnosti o významu výroku německého zhodnocovacího místa. Jeho právní význam v tuzemsku pro vymáhaný nárok posuzuje soud a nejde tu o zjištění cizozemského práva podle § 271 c. ř. s.

Čís. 11582.

Návrh pojišťovny, žalující o vrácení dobové slevy, by bylo mezitímním rozsudkem na jisto postaveno, že jest oprávněna požadovati navrácení dobové slevy, spojený s návrhem, by zahájené řízení bylo přerušeno až do případného rozhodnutí o mezitímním návrhu pravoplatným mezitímním rozsudkem, není mezitímním určovacím návrhem podle § 236 c. ř. s., nýbrž návrhem, by podle § 393, první odstavec, c. ř. s. bylo nejdříve rozhodnuto o důvodu nároku. Nepřevyšuje-li zažalovaná částka 300 Kč, jde i při tomto návrhu o nepatrnou věc, v níž podle § 502, druhý odstavec, c. ř. s. není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu. Lhostejno, jak žalobce ocenil zájem na určení sporného právního poměru.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv II 264/31.)

Žalovaný se pojistil u žalující pojišťovny proti požáru na deset let, při čemž mu byla vzhledem k pojišťovací době poskytnuta dobová sleva. Ježto žalovaný pojišťovací smlouvu po pěti letech vypověděl, domáhala se na něm pojišťovna žalobou, o níž tu jde, by bylo uznáno právem, 1. že žalobkyně jest oprávněna požadovati na žalovaném vrácení dobové slevy a 2. že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobkyni 77 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu ad 1) zamítl; odvolání co do bodu 2. žaloby odmítl, ježto šlo o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Žalobkyně označila sice svůj návrh, by bylo na jisto postaveno mezitímním rozsudkem, že jest oprávněna za daných předpokladů, t. j. ana pojišťovací smlouva byla ujednána s neobchodníkem, požadovati navrácení dobové slevy, jako mezitímní návrh určovací podle § 236 c. ř. s., ale v pravdě nejde o tento návrh, nýbrž, jak patrné z jeho obsahu a zejména i z dalšího návrhu, by zahájené řízení bylo »přerušeno až do případného rozhodnutí o mezitímním návrhu pravoplatným mezitímním rozsudkem postupem instancí«, o návrh, aby podle § 393 odst. 1 c. ř. s. bylo nejdříve rozhodnuto o důvodu nároku. Šlo tedy, ana zažalovaná částka činila 77 Kč, i tu o věc nepatrnou, v níž podle § 502 odst. 2